

Milka Modrej
URESNIČILA SE JE TOPLA 2011

V hišici vrh alpske doline pod mogočno goro Peco je od 27. junija do 1. julija 2011 pod okriljem MD Lučka, Koroška, potekal medgeneracijski tabor Topla 2011.

Udeleženske tabora smo si na začetku razdelile vsakodnevne obveznosti, tako da nikoli ni bilo problema, kdo bo pripravil zajtrk, kdo pomil posodo in kdo pospravil prostor po končani delavnici. Delo je bilo vedno opravljeno. Če je kdo potreboval pomoč, smo rade pomagale in naloga je bila hitro opravljena.

S pomočjo dobrih ljudi, prostovoljcev iz Črne na Koroškem, nam je uspelo izvesti več delavnic. Tako smo bile aktivne na področju zeliščarstva, oblikovanja gline, vlivanja sveč, v izdelavi cvetja iz krep papirja in čebelarstvu. Z gospo Marto Repanšek smo ob predstavitvi knjig Večna ura in Bajže s Koroške preživele lep literarni dan. Obiskal nas je tudi župnik gospod Tone Vrisk, ki je v Topli daroval sveto mašo.

Ne samo da je delo potekalo gladko, kljub temu da je bila starostna razlika med udeleženkami več kot 80 let, smo v družbi druga druge uživale prav vse. Ob opazovanju udeleženk tabora se mi je znova potrdilo dejstvo, da je sožitje starih in mladih nekaj lepega, plemenitega, predvsem pa mogočega in da moramo te vezi negovati in ohranjati.

Ko smo dihale čist gorski zrak, pomešan z vonjem po zemlji, travi in gozdu, ko smo druga drugi podarile nasmešek, smo globoko v srcu čutile radost. In tudi takrat, ko nismo govorile, ko so kot Lučke sijale naše oči, smo vedele da smo srečne.

Še enkrat bi se rada zahvalila vsem, ki so nam pri realizaciji tabora pomagali.

Upamo, da bomo tako druženje prihodnje leto lahko ponovile, oziroma si želimo, da bi postalo kar tradicionalno.

Na koncu pa lep pozdrav od mladih, od starih, od srednjih, ki smo na tem taboru dokazali, da se lahko imamo tako stari kot mladi lepo, kul in fajn. Vsi smo samo ljudje, potrebni lepe prijazne besede, prijateljstva, druženja in spoštovanja. Srečno, Topla 2011.

Slavka Trost

Take gorske lepote si vedno želiš,
mir in počitek tukaj dobiš.

Take gorske lepote si vedno želiš.

Vse lepo se enkrat konča,
tako je tudi našega počitka in
lepih doživetij tukaj v Topli konec.

Bilo je lepo, ostalo bo v trajnem spominu.

Maja Senegačnik

Tukaj je bilo zelo veliko smeha in veselja

Moji vtisi. Najbolj všeč so mi bile družabne igre, delavnice in počitek.. Ni mi bilo všeč, da smo morale vstati že ob 7. uri zjutraj.

Tukaj sem spoznala tudi novo prijateljico Mihelo, ki je zelo »fajna« in prijazna. Na kmetiji Končnik sem videla, kako se s strojem molze kravo. Bilo mi je zelo všeč. Smešno je bilo tudi, ko si je gospa Milka na kruh namazala jogurt. Tukaj je bilo zelo veliko smeha in veselja.

Marta Vrenčur

Premagala sem samo sebe

Življenje je kot vrtiljak. S seboj prinaša različne prijetne in manj prijetne trenutke. Marsikdaj si čisto na tleh in sam ne najdeš poti, po kateri bi stopal.

Ko nam je Mojca povedala za tabor v Topli, sem se brez pomisleka odločila, da se tabora udeležim. Ker je bilo takrat do tabora še kar »dolgo«, sem bila pogumna in sem se tabora zelo veselila. Čas je zelo hitro mineval in kar naenkrat je prišel dan odhoda. Moram priznati, da me je kar stiskalo v trebuhu, ko sem se spomnila, da bom prvič odšla za več dni na tabor brez svoje družine.

In v ponedeljek sem prišla na tabor k drugi, malo večji in malo drugačni družini. Tudi ta družina je bila topla, prijazna in vesela. Krog mojih prijateljev se je razširil, združili so nas pogovori, delavnice, skratka vse tisto lepo, kar se je zgodilo na taboru. Zgodilo pa se je nekaj zelo lepega, kar mi bo ostalo v večnem spominu. Vsi moji izdelki so dokaz, da sem premagala samo sebe, da sem si dokazala, da lahko ustvarjam, se pogovarjam in poslušam. Verjetno vsak nima sreče, da bi poznal toliko dobrih ljudi, sama pa sem preživela teden dni med dobrimi prijateljicami, ki so mi bile v pomoč, da se je nekaj premaknilo v meni, nekaj, kar mi bo dalo moč in pogum za mojo nadaljnjo pot.

Iskrena hvala vsem in vsakemu posebej za ta lepi teden, za ta prelepi tabor, ki se je zgodil v tako čudoviti naravi Tople.

Lojzka Krivec

Vse me je osrečevalo

Zdravstvene težave bi mi skoraj preprečile udeležbo na taboru v Topli. Če ne bi bilo zmenjeno, da gre z menoj tudi vnukinja Mihela, ki je res moj sonček, bi gotovo odpovedala. Tako pa sem vztrajala in iskala zdravniško pomoč še nekaj ur pred odhodom ter se končno z mešanimi občutki in v upanju na najboljše odpravila. Ker imam rada naravo in planine in ker Tople še nisem poznala, sem si zelo želela tja. Na Ravnah me je že vstop na minibus Geršak spravil v dobro voljo. Tudi sama Topla me je prijazno sprejela v svoj objem. Vsa ožarjena in z zrakom, da bi ga človek lahko zajemal kar z žlico. Res nam je bilo vreme naklonjeno, ne preveč vroče pa tudi ne mrzlo, zato smo lahko že prvi dan začele s programom, ki so ga skrbno pripravile voditeljice Mojca, Dorica in glavna za tabor Milka. Rdeča nit tabora je bila »Narava in Topla, naši prijateljici«. Pogovarjale smo se o tem, kaj nam pomeni narava in ekologija v najširšem smislu (voda, zrak, živali) in kaj lahko pri tem prispevamo kot posamezniki. Ugotovili smo, da moramo vsak po svojih močeh z majhnimi koraki hoditi v pravo smer. Vsak dan smo imeli razne delavnice pa tudi zanimive goste. Spoznali smo veliko novega in slišali zanimive stvari. Prijetno in zelo domače je bilo življenje in druženje v teh petih dneh na taboru, od najmanjše Ronje, ki še ni stara 3 leta, do nekaj udeleženk, starih preko 80 let. Delali in živeli smo kot ena velika družina. Sploh pa ne smem pozabiti opisati prekrasnih pogledov na vrhove Pece, ožarjene od sonca, večerne zatone, čisto drugačno petje ptičk in vsega, kar me je osrečevalo.

Lepi spomini mi bodo ostali še dolgo, saj je bilo res čudovito, in po možnosti bom tu še kdaj.

Mihela Mihelič

Svetovno »kulsko« je bilo!

Svojih občutkov o Topli ne morem opisati z besedami. Že takoj ko smo bile vse punce, »ta stare« in »ta mlade«, na kupu, sem vedela, da bom ta teden uživala in veliko doživela. Zelo so mi bili všeč »smej koti«, ki nam jih je razdelila Milka, saj menim, da je za vsako udeleženko izbrala pravega (s širokim nasmehom, s takim, ki kaže jezik, nagajivčka...). Mislim, da mladi

dandanes mislijo, da s starejšimi ne moreš nič kaj veselega doživeti. Vendar to ni res. Zelo veliko smo se smejali, na primer »jogurtovemu namazu« in »grenki in sladki kavi«. Nekatero gospe so z nami podelile svoje življenjske zgodbe, kar nam je mladim dalo kar malce misliti. V Topli sem spoznala tudi dobre prijateljice Majo, Žano in Urško, s katerimi sem se imela zelo »fajn«. Pa tudi z malo Ronjo je bilo super, ko sva nabirali kamenčke in se igrali. Všeč mi je bilo, da smo imele raznovrstne delavnice, kot so izdelovanje rož iz krep papirja, izdelovanje izdelkov iz gline in vlivanje svečk. Prav tako mi je bilo všeč, da je bil naš tabor stran od civilizacije in smo bile obdane z naravo in Peco. Čeprav ni bilo mobilnega signala, pa smo imeli veliko obiskovalcev, ki so nas prišli pogledat. Rada bi se tudi zahvalila bici, da me je povabila, saj drugače ne bi doživela naše Tople.

Skratka: »SVETOVNO KULSKO JE BILO!«

Dorica Pučl in Ronja

Moj prvi tabor - po petnajstih letih prostovoljstva

In se je zgodilo. Moj prvi tabor, po petnajstih letih prostovoljstva. K temu je tudi pripomogla prisotnost moje še ne 3-letne vnučkinje Ronje, ki je naredila ta tabor še kako medgeneracijski. V prelepem koncu naše Koroške, v Topli, je tako lepo in spokojno, da tega ni moč povedati, ampak je treba samo doživeti. Poleg moje male (Bog ne daj, jaz sem vlka) Ronje je bila tudi 8-letna Tija, s katero sta skupaj spali na nadstropni postelji, kar je bilo posebno doživetje. Že sama vožnja z malim avtobusom je kazala na to, da se bodo nova doživetja samo vrstila. Ko smo prispeli na cilj in nas je že čakala naša idejna in glavna voditeljica Milka s kavo, je Ronja že šla po rožice in smo takoj imeli šopek na mizi. Ti so se vrstili ves tabor in še meni jih je pomagala nabirati. Če ne drugače, je bila za stražo, da se je skrivnost, komu so namenjene, ohranila. Vse delavnice je spremljala z navdušenjem in vedoželjnostjo. Še pripovedovanje gospe Marte Repanšek je popestrila s svojo pripombo »bela baba«, ki je bila omenjena v njeni zgodbi. Ker gre opoldne spat, je bil na taboru njen urnik malo spremenjen, saj se naš ni ujemal z njenim. In vendar nismo ničesar izpustili. Tudi s starejšimi dekleti so do konca tabora postale prijateljice in sem jo lahko pustila v njihovem varstvu, da sem lahko brez skrbi opravila kako delo. Naše »bice« pa se niso mogle načuditi njeni pridnosti pri obrokih in vzdržljivostih na »žurih«. Z našo Mojco, drugo glavno voditeljico, sta imeli posebno navezo. Ko je bila že zaspana, kako drugače polna vsega ali vesela, sta si začeli metati poljubčke, in teh je bilo nič koliko. Vem, da tako stoddotno nisem mogla narediti vsega kot tretja voditeljica, ker sem imela Ronjo. Vem pa, da brez nje tudi ta tabor ne bi bil tak, kakršen je bil. Pristrčen, dobrovoljen, poln navdušenja, v dobrem stiku z naravo in poln novih prijateljskih vezi - z vsako udeleženko posebej. In tudi poln vtisov in novih zgodbic z vsako udeleženko posebej.

Veliko je ostalo še neizrečenega in lepi spomini bodo ostali. Da pa je naš tabor tako uspel, sta v največji meri zaslužni Milka in Mojca oziroma vsaka od nas, ki je k temu mozaiku dodala svoj kamenček.

Vsem hvala za nove vezi in prijateljstva.